

Ferula meifolia (Fenzl) Boiss. Bitkisinin Kökleri Üzerinde İlk Araştırmalar

**Etude Préliminaire des Racines de Ferula
meifolia (Fenzl) Boiss.**

Turhan BAYTOP *

G İ R İ S

Antakya dağlarında yetişmekte olan bir bitkinin kökünün halk arasında «Çakşirotu» ismiyle afrodiziak olarak kullanılmakta olduğunu bir müddetten beri biliyorduk. Arasira bu bitkiye ait kök ve rizom parçaları Kürsümüze getirilmektedir. Fakat hiçbir zaman tam bir bitki nümunesi elimize geçmediği için «Çakşirotu» bitkisini botanik olarak tayin etmemiz mümkün olmamıştı.

1962 Mayıs ayında Antakya bölgесine yaptığımız bir gezi (***) esnasında «Çakşirotu» denilen bitkiyi Antakya-Yayladağı yolu üzerinde Şenköy (eski ismi Şeyh köyü) civarındaki Hirbi çiftliği etrafındaki tepelerde (ca. 900 m) gördük. Aynı bitki Türkiye-Suriye hududu üzerinde bulunan Keldağ (Akra dağı, Cebel Akra) in Türkiye kısmında bol miktarda mevcuttur. Üzerinde çalıştığımız nümuneler Keldağ'dan toplanmıştır (***).

Antakyada, Yayladağında ve Şenköy halkın anlattıklarına göre, «Çakşirotu» denilen bu bitkinin toprakaltı kısımları çıkartılıp kurutuluyor, dövülerek toz ediliyor, ince eleklerden eleniyor ve bu suretle elde edilen ince toz, tarçın, karanfil, zencefil vs. gibi baharatın tozu ile beraber bal

* Farmakognozi Kürsüsü, Eczacılık Fakültesi, Üniversite, İstanbul.

(**) 13-20 Mayıs 1962 tarihleri arasında yapılmış olan bu gezi Antakyada Hipokrat Eczanesi sahibi Ecz. Öner Miski'nin büyük yardımları sayesinde verimli olmuştur. Kendilerine burada tekrar teşekkür ederim.

(***) Nümunelerin toplanmasında yardımcılarını esirgemiyen Jandarma Üsteğmeni Cihat Babaoğlu'na pek çok teşekkür ederim.

ile karıştırılıp afrodiziyyak olarak kullanılıyor. Gene bu mıntıka anlatıldığına göre, bu otu yiyan keçillerin dişileri ikiz doğuruyor ve tekeler de çok çabuk kızıyor.

Şenköy ve Keldağ'dan toplanan nümuneler *Ferula meifolia* (Fenzl) Boiss. olarak tayin edildi.

Ferula türleri Akdeniz bölgesi ile Anadolu, İran ve Afganistan bölgесine yayılmış bitkilerdir. Bunların kökleri genel olarak oleogum-resin sınıfı karışımalar taşırlar. Bu karışımardan bazıları sinir sistemi yatiştıracı (Asafoetida gibi), bazıları ise uyarıcı (Galbanum gibi) olarak kullanılmaktadır (5). Bizim tetkik konumuz olan ve nisbeten sınırlı bir bölge içinde yetişmekte bulunan *F. meifolia* türünün kimyasal bünyesi ve kullanılması hakkında literatürde bir kayda rastlanmamıştır.

B O T A N İ K K I S I M

Anadoluda bulunan *Ferula* türleri:

Sect. I — PEUCEDANOÏDES Boiss. — Her vallekulumda 1 geniş salgı kanalı bulunur.

Yapraklar tüysüz

<i>F. anatolica</i> Boiss.	— Muğla bölümü, Denizli ve Alasehir civarındaki dağlar.
<i>F. lycia</i> Boiss.	— Antalya, Elmalı civarında dağları.

Yapraklar kısa ve sert tüylü

<i>F. meifolia</i> (Fenzl) Boiss.	— Antakya güneyindeki dağlar.
<i>F. orientalis</i> L.	— Kayseri (Talas) ve Erzurum civarı (Kop dağı, Bayburt - Askale arası).

Sect. II — EUFERULA Boiss. — Her vallekulumda 3 (nadiren 2 veya 1) salgı kanalı bulunur.

<i>F. communis</i> L.	— İstanbul (Yesilköy, Küçükçekmece, Soğuksu, Halkalı, Sıvriada).

Ferula meifolia (Fenzl) Boiss.: Mayıs-Haziran aylarında çiçek açan, 1-2 m boyunda, çok senelik otsu bir bitki. Dip kısmında geniş bir yaprak rozeti bulunur. Yapraklar koyu yeşil renkli, 30-60 cm uzunluğunda ve çok parçalı; parçaları iplik gibi, 2-4 mm uzunluğunda, üzerleri beyaz renkli papil biçiminde kısa tüyler ile kaplı, uçları sıvı; okrea ovat,

tüysüz. Gövde silindir biçiminde, boyuna çizgili, tüysüz. Çiçekler küçük, petaller altın sarısı renkli, umbella durumlarda toplanmış. Umbellaların kolları 8-18 tane, birbirine eşit değil. Umbellaların çoğu verimsiz, verimli olanlar kısa saplı. Meyva oblong, 8-10 mm uzunluk ve 4-5 mm genişliğinde. Her bir vallekulumda 1 salgı kanalı vardır. Kök kalın (üst kısmının çapı 5-10 cm), az çok silindir şeklinde, uca doğru incelir. üzeri esmer bir kabuk ile kaplı, çizildiği zaman içinden beyaz renkli bir usare çıkar, bu usarenin reçineli özel bir kokusu vardır.

Bu bitki bilhassa Türkiye-Suriye hududu üzerinde ve Suveydiye nin güneyinde bulunan Keldağ (Cebel Akra, Mons Casius) in yüksek kısımlarında (ca. 1500 m) bulunmaktadır. Aynı bölgedeki Musa dağı (Cebel Ahmar)civarında da bulunmuştur (1, 4, 8, 10). 1962 yazında Antakya güneyinde yapılan bir gezide, Şenköy (Şeyh köyü) civarında Ziyaret dağı eteklerinde (ca. 900 m) de bulunduğunu tesbit ettik.

DENEYSEL KISIM

İlk araştırmalar:

Kaba toz haline getirilmiş olan toprak altı kısımlarında rutubet % 7.5, kül % 5.5 olarak bulundu. % 5 lik infuzyon, $FeCl_3$ ile zeytin yeşili (katesik tanenler) ve iyot solüsyonu ile koyu mavi (nişasta) renk almaktır ve çalkalanınca kahçı köpük (saponinler) vermektedir.

Uçucu yağ:

U. S. P. XIII metoduna göre volumetrik uçucu yağ miktar tayini yapıldı. 200g nümuneden 1.2 ml uçucu yağ elde edildi. Buna göre açık havada kurutulmuş olan köklerde % 0.6 ml uçucu yağ bulunmaktadır. Bu miktar tetkik edilmiş olan diğer *Ferula* türlerindeki uçucu yağ miktarına nisbetle azdır (3).

Uçucu yağın özellikleri:

Renk	— soluk sarı
Koku	— hoş
Dansite (20°C)	— 0.8730
Kırılma indeksi (20°C)	— 1.4750
Optik çevirme (20°C)	— + 12°06

Bir sene kadar laboratuvara saklamış olan köklerdeki uçucu yağ verimi biraz daha yüksek (% 0.8) olmakta ve bu uçucu yağın fizik özellikleri bekletilmemiş köklerden elde edilen yağılardan biraz farklı (meselâ kıırılma indeksi 1.4678 gibi) olmaktadır.

Organik çözüçüler ile tüketme:

Lâboratuvar suhunetinde kurutulmuş olan kökler kaba toz haline getirildi ve bir Soxhlet apareyinde organik çözüçüler (petrol eteri, eter ve alkol) ile tüketildi. Elde edilen sonuçlar:

1 — petrol eteri hulâsası	— % 10.9
3 — eter hulâsası	— % 0.8
3 — alkol hulâsası	— % 2.8

Bu hulâsalar üzerinde yapılan çalışmalar sonunda petrol eteri hulâsasında fitosteroller (Hager - Salkowski ve Lieberman - Bouchardat reaksiyonları kuvvetle pozitif), alkol hulâsasında ise glukoz (kâğıt kromatografisi ile ayrılmış tespis edildi) ve bol miktarda reçine sınıfı bileşikler bulunduğu tespit edildi. 40 g alkol hulâsasından hareket edilerek evvelce Asafoetida'dan elde edilmiş olan ferulik asid araştırıldı (7) ve fakat tespit edilemedi.

Alkaloid aranması:

Bazı *Ferula* türlerinin köklerinde alkaloid bulunduğu (9) göz önünden tutarak bu türde de alkaloid araştırmaları yapıldı. 50 g kök tozu 15 ml amonyak ve 200 ml eter + kloroform (150 + 50) karışımı ile 3 gün masevoya bırakıldı. Organik çözücü kısmı süzülerek alındı. % 3 sülfürik asid ile tüketildi. Asidli kısmı ayrıldı. Amonyak ile kalevi yapıldı ve eter ile tüketildi. Eterli kısmın uçurulması sonunda sarımsı renkli, özel kokulu, reçine görünüşünde bir artık elde edildi. % 3 sülfürik asid ile alınan bu kısmı genel alkaloid reaktifleri (Bouchardat, Dragendorff, Mayer) ile bariz bir çökelek vermektedir.

Kâğıt kromatografisi metodu ile yapılan araştırmalar sonunda alkaloidlerin incelenmesi için kullanılan ekseri çözücü karışımı (11) ile daima frontta yaygın bir leke elde edilmektedir. Ancak piridin: su (1:4) karışımı, Whatman No. 1 kâğıdı ile 18°C da yükselen metod kullanılarak Rf değeri 0.85 olan tek bir leke elde edilmiştir.

50 g toz edilmiş kök 300 ml su ile distillasyona tabi tutuldu. 50 ml distilla elde edildi. Amonyak ile kalevi yapılan bu kısmı eter ile tüketildi. Eterli kısmı ayrılmış uçuruldu. Bakiye sülfürik asid (% 3) ile alındı. Bu kısmı genel alkaloid belirteçleri ile belli bir çökelek vermektedir. Bu tecrübe göre köklerdeki alkaloidin subuharı ile sürüklenebilen bir alkaloid olduğu sonucuna varıldı.

Ö Z E T

1 — Türkiyenin güney bölgelerinde afrodiziyak olarak kullanılan kökün *Ferula meifolia* (Fenzl) Boiss. (Umbelliferae) bitkisine ait olduğu tesbit edildi. Kimyasal tetrkikler Keldağ (Antakya) bölgesinden toplanan kökler üzerinde yapıldı.

2 — Yapılan ilk tayinler sonunda, köklerde %7.5 rutubet, % 5.5 kül, % 0.6 uçucu yağ, kateşik tanen, nişasta, glukoz, saponinler, fitosteroller ve regine tesbit edildi.

3 — Uçucu yağ soluk sarı renklidir. Dansitesi (20°C) 0.8730, kırlıma indeksi (20°C) 1.4750, optik çevirmesi (20°C) + $12^{\circ}.06$ dır.

4 — Genel alkaloid tüketme yolu ile köklerden uçucu bir alkaloid elde edildi. Bu alkaloid, piridin: su (1:4) gözüdü süstemi ve Whatman No. 1 kâğıdı ile Rf değeri 0.85 olan bir leke vermektedir.

R E S U M É

Les racines de *Ferula meifolia* (Fenzl) Boiss. (Ombellifères) sont renommées comme aphrodisiaques, dans les régions méridionales de l'Anatolie. Les essais préliminaires effectués sur les racines provenant de Keldağ (Antakya), ont donné les résultats suivants: humidité 7,5 % cendres 5,5 %, huile essentielle 0,6 %, présence de tanins catéchiques, d'amidon, de glucose, de saponines, de phytostérols, de résines.

L'huile volatile est d'une couleur jaune pâle. Sa densité à 20° est 0,8730, son indice de réfraction à 20° 1,4750, son angle de rotation à 20° + $12^{\circ}.06$.

Les racines contiennent un alcaloïde volatil qui donne, en chromatographie sur papier (pyridine: eau (1 : 4), Whatman No. 1), une seule tache dont la valeur Rf est 0,85.

L I T E R A T U R

1. Boissier, E., Flora orientalis, 2, 986, Geneva (1872).
2. Bouloumoy, L., Flore du Liban et de la Syrie, 146, Paris (1930).
3. Gildemeister, E. und Hoffmann, F. (W. Treibs und K. Bournot), Die aetherischen Öle, 6, 503, Berlin (1961).
4. Gombault, R., Aperçu sur la flore de la Syrie, du Liban et de la région d'Antioche (Turquie), Notes et Mémoires, Mission Géologique, 4, 123, Beyrouth (1946).
5. Howes, F. N., Vegetable Gums and Resins, 160, Waltham (1949).
6. Olivier, J., Les espèces du genre *Ferula*, Étude monographique du *Ferula communis* L., Paris Universitesi Eczacılık doktora tezi (1914).

7. Paech, K. and Tracey, M. V., Modern methods of plant analysis, 3, 400, Berlin (1955).
8. Post, E. G. and Dinsmore, J. E., Flora of Syria, Palestine and Sinai, second edit., 1, 547, Beirut (1932).
9. Sokolov, V. S., Alcaloid plants of USSR, 242, Moscow (1952)
10. Thiébaut, J., Flore Libano - Syrienne, 2, 162, Le Caire (1940).
11. Viejo, J. P., Identification des drogues et contrôle des médicaments d'origine végétale par chromatographie sur papier. Thèse de doctorat. Travaux des Laboratoires de Matière Médicale et de Pharmacie Galénique de la Faculté de Pharmacie de Paris, 41 (1956).

(Redaksiyona verildiği tarih: 11 Kasım 1965)